

מסורת הש"ס

א) יצא מן הים...
ב) יצא מן הים...
ג) יצא מן הים...
ד) יצא מן הים...
ה) יצא מן הים...
ו) יצא מן הים...
ז) יצא מן הים...
ח) יצא מן הים...
ט) יצא מן הים...
י) יצא מן הים...
יא) יצא מן הים...
יב) יצא מן הים...
יג) יצא מן הים...
יד) יצא מן הים...
יט) יצא מן הים...
כ) יצא מן הים...
כא) יצא מן הים...
כב) יצא מן הים...
כג) יצא מן הים...
כד) יצא מן הים...
כה) יצא מן הים...

בנות כותים פרק רביעי גדה

לב

**עין משפט
נר מצוה**

א) א מיי פ"א מהלכות יבוס
ב) א מיי פ"א מהלכות יבוס
ג) א מיי פ"א מהלכות יבוס
ד) א מיי פ"א מהלכות יבוס
ה) א מיי פ"א מהלכות יבוס
ו) א מיי פ"א מהלכות יבוס
ז) א מיי פ"א מהלכות יבוס
ח) א מיי פ"א מהלכות יבוס
ט) א מיי פ"א מהלכות יבוס
י) א מיי פ"א מהלכות יבוס
יא) א מיי פ"א מהלכות יבוס
יב) א מיי פ"א מהלכות יבוס
יג) א מיי פ"א מהלכות יבוס
יד) א מיי פ"א מהלכות יבוס
יט) א מיי פ"א מהלכות יבוס
כ) א מיי פ"א מהלכות יבוס
כא) א מיי פ"א מהלכות יבוס
כב) א מיי פ"א מהלכות יבוס
כג) א מיי פ"א מהלכות יבוס
כד) א מיי פ"א מהלכות יבוס
כה) א מיי פ"א מהלכות יבוס

איש כחוש כפרשה. ואם לא יחפון האיש (דברים כה) איש פוטרה
בחלילה ולא קטן. אלא מה טעם אין מיצמין ויגדלו יחד: **סרים.** לאו
זר הקמת שם הוא ואינו מנווה ליבם וכן אילונית וכיון דמייבס בלא
מנוה נושא אשת אחיו בחנם וערוה היא זכרת: **צעין בונל מקוס:**

רבי מאיר הוא. מימה דמשמע דמתני' (לעיל דף לא): **דבנות כותים**
נדות מעריסקתן לא אחיה כרצנן אלא כרצני מאיר דמייס
למיעוטא וכסדר דכותים גרי אמת הן כדמוכח פ' שור שנגזר ד' וה'
(צ"ק לח): אבל לרצנן דלא חיישי למיעוטא לא הוו נדות מעריסקתן ולא
לר' יוסי אע"ג דחייש למיעוטא צפרק

תורה אור השלם

- 1. ולא יחללו את קדשי...
2. ותבא במים בקרבן ובשמן...
3. ויבש את הקרבן...
4. ויקרא בו שם...

הגהות הב"ח

א) תו' ד"ה שמה
ב) קדושו דחלו קדושי
טעם:

גליון הש"ס

גמ' ר"א דמי מיעוטא דכתיב
הוא. עי' שבת פ"א א"ר:
כרשי ד"ה אע"פ:
תו' ד"ה ר"ב וכו' וכו' דתק
הדון מיעוטא דמיעוטא וכו'.
דלמתי' יצמות קוט:

מוסף רש"י

קטן וקטנה. או קטן לו
קטנה (יבמות סא). איש
כתובה כפרושה. פירשה
חלילה ואם לא יחפון האיש
לקחת את יבמתו (שם).
ומקשינן אשה לאיש.
כתיב ואם לא יחפון האיש
ולא קטן, ואשה נמי אע"ג
דלא קמי' מיעוטא, צעין
גדולה כתיב, דלמשל צעין
דכתיב כהוא קרא ועלמה
יבמתו השערה (שם סקד).
וגבזא רבונין בערוה.
דכיון דלמה ליה להלד לא
קרינן ביה והיא הכוסר אשר
תלד ופקעה מכן מורס יבוס
וקינן דכוסר אשת חס
(בבבבבות ע"ג) כיון דלאו בני
הקמת שם נינהו פגע אשת
חס שלם נתקנת מזה.
דחמנה טפורה דכתיב אשר
תלד פרע לאילונית (יבמות
סא). שטומאה יוצאה
מגופו. כגון זו חזה ודה
ועל קרי, אבל נשמה מת
שריא (בבבבבות כו). אבל
בגינה לא. ואע"ג
שטומאה לא אינה נא,
דלתי מיהא עליה לשומע
שלם עומה (שם). במים
בקרבו כו'. מקיש סיכה
למשה (שבת פ"ח). דהניא
אשה כו'. ואשה כי היתה
זכה, והיא קרה נדמה משמעי
(קסוף ע"ד).

ר"מ היא (ד) דתניא קטן וקמנה לא חולצין
ולא מיבמין דברי ר"מ אמרו לו לר"מ איפה
אמרת שאין חולצין איש כתוב בפרשה
ומקשינן אשה לאיש ומה טעם אין מיבמין
אמר להן קטן שמה ימצא סרים קמנה
שמה תמצא אילונית ונמצאו פוגעין בערוה
שלא במקום מצוה ורבנן זייל בתר רובא
דקמנים ורוב קמנים לאו סרים נינהו
זיל בתר רובא דקמנות ורוב קמנות לאו
אילונית נינהו אמר דשמעת ליה לר"מ
מיעוטא דשכיח אבל מיעוטא דלא שכיח
מי שמעת ליה *הא נמי מיעוטא דשכיח
הוא דתניא א"ר יוסי *מיעשה בעין בול
והטביליה קודם לאמה ואמר רבי מעשה
בבית שערים והטביליה קודם לאמה וא"ר
יוסף מעשה בפומבדיתא והטביליה קודם
לאמה בשלמא דר' יוסי ודרבי משום
תרומת א"י אלא דרב יוסף למה לי והא
*אמר שמואל יאין תרומת חו"ל אסורה
אלא במי שטומאה יוצאה מגופו והני מילי
באכילה אבל בנגיעה לא אמר מר זוטרא
לא נצרכה אלא לסוכה שמן של תרומה
דתניא *ולא יחללו את קדשי בני ישראל
*אשר ירימו לה' לרבות את הסך ואת
השותה שותה למה לי קרא *שתיה בכלל
אכילה אלא לרבות יאת הסך *כשותה
ואיבעית אימא מהכא *ותבא במים בקרבו
וכשמן בעצמותיו אי הכי דידן נמי אנן
דרשינן אשה ואשה וכי הויין מפרשי
להו לא גזרו בהו רבנן אינהו דלא דרשו
אשה ואשה וכי הויין לא מפרשי להו גזרו
בהו רבנן מאי אשה ואשה דתניא *אשה
אין לי אלא אשה *תינוקת בת יום אחד
לנדה מנין ת"ל *ואשה אלמא כי מרבי קרא
בת יום אחד מרבי ורמינהו אשה אין לי
אלא אשה *תינוקת בת ג' שנים ויום אחד
לביאה מנין ת"ל *ואשה אמר רבא הלכתא
נינהו ואסמכינהו רבנן אקראי הי קרא ותי
הלכתא אילימא בת יום אחד הלכתא ותי
שלש שנים ויום אחד קרא קרא סתמא
כתיב אלא בת ג' שנים ויום אחד הלכתא
בת יום אחד קרא ומאחר דהלכתא קרא ל"ל
למטוי

אלמנה (יבמות דף טו:*) יין דקסדר כותים
גרי אריות הן כדמוכח נמחוט צפרק
רבי שמעאל (דף ע"ו:*) דקלמר תורמין
משל * (וישראל) על של עובדי כוכבים
ואם כן כותים לא מטמאו נדנות
דלמר לקמן ננות ישראל מטמאין
צויצה ואין עובדי כוכבים מטמאים
צויצה ומימה והא ננות כותים דהוו
נדות מעריסקתן הוו *מיי"ח דצ"כ
דלבת (דף י"ג:*) משמע דליכא מאן
דליגי על י"ח דבר ומשמע הסם
(דף פ"ב:*) דהוי מיי"ח דבר לכ"ע וי"ל
דאפי' רצנן דלא חיישי למיעוטא
ואפילו גרי אריות הן שזינהו רצנן
נדות מעריסקתן וגזרו עליהם טומאה
כדי שלא יטמעו בהן כמו שגזרו על
נת עובד כוכבים ואל"ת אם כן
אמאי מוקי לה כר"מ ומשום דחייש
למיעוטא לוקמיה ככ"ע ומשום טימוע
דר"מ נמי אית ליה טעמא דטימוע
דלמר צפ' ד' וה' (צ"ק דף לח:*) קנסא
דקנים ר"מ בממונא כדי שלא יטמעו
בהן וי"ל משום דע"כ מתיני' לית ליה
טעמא דטימוע אלא משום חשש ראייה
דקמני לפי שיש צעקות על כל זול
ודם והא דל"ר אפי' מיעשה בעין בול
והטביליה קודם לאמה אע"ג דטעמא
דרבי יוסי משום טימוע הו"ה נתיב
לריה דשכיח הוא שרואות הן בקטנות
דאי לאו הכי הו' כחוסה וטולא
למייגור בהן נדות ואל"ת לר"מ דחייש
למיעוטא וקסדר דכותים גרי אמת
הן א"כ הוו נדות מעריסקתן מן הסורה
ולמה מני לה אחר דכ"ע דמסקתמא
לא רתתה מיל אחד ההולדה רגע
אחד א"כ אוקמה צחוקת שלם רתתה
וסמך רובא דלא חוו לחזקה שלם
רתתה * והו' הך דחוו מיעוטא
דמיעוטא ולא מטמו מדלוייתא אלא
דברצנן הוא דגזרו עליהם מיי"ח דבר
אל"ת ולר' יוסי דגרי אריות הן אמאי
גזרו דכותים דלא נדות מעריסקתן
וצבת עובד כוכבים לא גזרו על נת
ג' שנים דלמתינן התם ויש לומר
דהחמירו צכותים דעבדי קלת מלות
ולא דדילי ישראל מייניהו וגזרו עליהם
מעריסקתן דלא לימי וליטמעו כון אבל
מעבדי כוכבים הוו צדילי טובה ולא
גזרו עלייהו עד דליהו ראיות לביאה:

תוס' הרא"ש

לפרשי וכו' וישבות על כל
דס ודס ואי אית לן טעמא
דטימוע אפילו בראי לא
חזו גזרו עלייהו * והטביליה
קודם לאמה. ותומא דילמא
משמע דגזרה באמה וי"ל
דאי' כולה נמי א"כ למה
לשבור משום גזע אי"א
שלא תיק מאמה: אן
תרומת חזרה לארץ. משמע
הכא דשיך תרומה בחזרה
לארץ וכן מוכח במה דוכתי
וקשה מהא דאמרין בס"כ
דחולין דר' דשאר אבל עלה
של ירק בבית שאן וע"י כן
התיי רבי כל בית שאן
אימא דאין תרומה נהנת
בחזרה לארץ וי"ל ההתם
ברמאי שאינו נהג בחזרה
לארץ וכן התיי בצ"ח לאו
היינו בצדה כ"כ בתיא
דע"י: ואיבעית אימא
מהכא ותבא במים בקרבו
כ"כ. לאו דרשא מורה היא
אלא אסמכתא בעלמא
דשבת פרק ה' עקיבא
קאמי עליה אף על פי שאין
ראיה לדבר וכו' לדבר משום
דברותיה משמע קרא
דאמרין כ"כ בתיא דיומא
מה שמן מאבאי כ"כ תימה
דמייתי קרא
דמאורייתא מיייתי קרא
דאסמכתא ואומר ר"ת
דקרא (קרא) ומי אסמכתא
היא דלמה דרשות דרשינן
ליה בס"כ דובבחי דרשינן
מינה דאין חולין מחללין
קדשים ועוד ליתנן מינה
דעבד מביה ומדאוריית'
לא הוי כן כשותה והא דתנן
במ"ס תרומות דתן שמן של
תרומה משלם קרן וחומשו
היינו מדרבנן וכו' לענין יום
הכפורים אמרין דאינו
חייב כרת אלא אוכל ושותה
ואמרין נמי כ"כ בתיא
דיומא מוי שיש לו חטטין
בראשו סך כדרכו ואינו
חושש ואי הויא סיכה
דמאורייתא לא הוי
מקלינן ביה כולי האי וכל
קראי דיום הכפורים
אסמכתא בעלמא נינהו
ואומר עור ר"ת דקרא סיכה
של שמן אסמכתא אקרא
ואסרוה אבל סיכה של
שמן חזיר או חלב שריא.
הלכתא נינהו גרס ואי גרס
נינהו לפי שלא פי' הי
לכחות ותי קרא שייך לומר
נחת כלומר מאחד מאלו
השנים:

שמה תמצא אילונית. וא"ת ותחבס ממה נפשך דלם אילונית היא הו' קידושי אחיו (א) טעות דלתנן (יבמות דף כ"ג) וכו"ן שנמאלו אילונית
לרותיהן מותרות משום דלא הויא זרת ערוה ומירך ר"ת דהכא איירי דקבצל עלויה אחיו וכי האי גוונא משני צדיש בן סורר ומורה
(פנהדרין דף טט:*) ואין להאריך כאן יותר וא"ת ובקטן אמאי חיישינן שמה ימצא סרים ויבדקיה אם עושה כיפה כשמשתין או אחד משאר סימנין
דלמר דהערל (יבמות דף פ:) ואיכא למ"ד התם דלא הוי סרים עד שיהו צו כל סימני סרים וי"ל דאין מועלת הבדיקה עד שהו גדול צנסיס:
והטביליה קודם לאמה. ומשום שרחתה דאי משום שנגעה באמה שטומאה לידה א"כ מאי אשמעינן כל ולדות נמי טמאין. * ובצפרק עד
כמה (בבבבות דף כ"ה) דקלמר גבי חלה דמאכילתו לכהן קטן ה"ה לכהן גדול שטבל כדמשמע הכא: **זשתיה בבבב**
אביצה. וא"ת צפרק העור והרובע (חולין דף קכ.) גבי חלב למה לי כל נפש לרבות שמה ויש לומר דאשמעינן דחלב מהותך שמה חלבי:
ובשמן בעצמותיו. ואם תאמר דמעיקרא מיייתי מן הסורה ודבר מיייתי אסמכתא דצפרק ר"ע (שבת דף פ"ו) תני דסיכה ציה"כ אסור
אע"ג שאין ראייה לדבר וכו' לדבר שמתמר ובצא כמים דצברו ואומר דבניו תם דקרא דלא יחללו נמי אסמכתא הוא דצפרק
הגשרפין (פנהדרין דף פ"ג) דרשינן מיניה דטבל צנתייהו וצפרק קמח דצכחים (דף ג'*) מדרש דלרשא אחריתי ומדאורייתא לא הוי כן כשותה
וכן לענין יה"כ ומדע דאין חייצין כרת אלא אוכל ושותה בלדד ואמר נמי צפרק צתרא דיומא (דף ע"ו:*) מי שיש לו חטטין צראשו סך
כדרכו ואינו חושש ועוד אומר ר"ת דדוקא סיכה שמתן אסמכתא רצנן אקראי ואסור מדרבנן אבל סיכה של שומן חזיר ושל חלב שריא
וצפרק כל שענה (פסחים דף ק"ד) אמר המניח חלב של שור הנסקל ע"ג מכתו פטור אבל אסור הוא משום דאסור בהנאה משמע אבל
חלב דעלמא אפילו אסורא ליכא * *אי גרס הלכתא הוא א"ש דלא הוי הלכתא אלא חדא ומינה ברוב ספרים גרס נינהו היינו
לפי שלא פירש רבא הי קרא והי הלכתא כלומר אחד מן הפסוקים וא"ל לפרש משום דקאי נמי אקרא דוכריס דלקמן ובסוף הישן (סוכה דף
כ"ה) גבי אורח להוליא את הגשים קאמר הלכתא נינהו אע"ג דליכא אלא חזא: (שייך לע"פ) **לנקהבה כ"כ.** שהיא בין גדולה בין קטנה.
וקרא דואשה דזבה אחי דלרשא אחרינהו ומעיינות דמורוע ומורועת ריך לומר דמפיק ליה מקרא אחרינהו דליכא למימר דמיימרו
משמעמי הקרה דהא לקמן אמר אביי משמעמי ר' יוסי זאת תורת לומר דבין צנן גזלן בן קטן איתמור לוכא לרבות מעיינות:

למטועי